

dub. 33, n. 3 et 4, et 9; Rebellus, II part. *De obligat. justitiæ*, lib. XI, *De cambiis*, quæst. 5; Pontas, verb. *Campsor.*, cas. 1; Lugo, *De cambiis*, disp. 27, sect. 1, num. 8, vers. *Quintus titulus est*, ubi dicit sic sentire alios communiter, et num. 11, ubi dicit: « Ego puto non recedendum a communi sententia, sed cum ipsa dicendum communiter licitum esse plus aliquid accipere hoc etiam titulo majoris commoditatis, et facilioris expendibilitatis unius monetæ, quam alterius; » Rosignol., *De cambiis* 1, prænot. 4, n. 2, et ipso teste, alii magis communiter contra Medinam, Valentiam, et quosdam alios. *Vide* ipsum Rosignolum, et Lugonem ad longum nostram conclusionem propugnantes.

(24. Qui scientia privata scit valorem monetæ esse brevi minuendum, seu monetam esse prohibendam, potest ipsam expendere secundum valorem præsentem, quia valor justus est valor publicè currens secundum communem existimationem, vel secundum taxationem legis, et non secundum privatam cognitionem, seu existimationem. *Communis*. (25. Dicitur autem notanter « scientia privata, » quia communis doctorum cum cardinali de Lugo, t. II, disp. 26, num. 140, tenet non excusari magistratus ipsos, qui ex industria legis promulgationem differunt, ut interim suas monetas majori valore expendant. *Vide* verb. CONTRACT. EMPTION., art. 2, n. 18.

(26. Monetam falsam, v. gr. stanneam, aut plumbeam pro argentea scienter expendens, non obstante, quod ab aliis acceperit, et deceptus fuerit, peccat graviter, et tenetur ad restitutionem ei qui læsus fuit, et ut reus falsi criminis circa monetas potest puniri. Colligitur ex l. 1, § final., ff. *Ad leg. Corneliam*, de falsis, et ex l. *Cornelia* 9, ff. eod., et docent Jul. Clarus, lib. V *Sentent.*, § *Falsum*, n. 38; Covarruv., *De collat. veterum numismat.*, cap. 8, n. 4; Molina, tract. 2, disp. 702, num. 9; Sylvester, verb. *Falsarius*, qu. 6; Navarr., c. 16, num. 167; Tolosan., lib. xxxvi *Syntax.*, c. 3; Layman, lib. III, tract. 3, part. 1, cap. 5, num. 5, et alii passim.

(27. Qui bona fide monetam falsam ab illo accepit, et bona etiam fide, seu ignoranter eam expendit, postea, comperta veritate, tenetur ad restitutionem ei qui læsus fuit; Molina, cit. disp. 702, ad fin., Petrus Navarr., lib. III *De restitut.*, cap. 1, n. 312; Navarr., in *Manual.*, cap. 17, num. 167; Layman, *loc. cit.*, num. 5, et alii. Et consentit Lugo, tom. II, disp. 28, sect. 2, n. 6, ubi recte cum distinctione respondens dicit eum, qui bona fide monetam falsam expendit, non factus ea de causa locupletior, tunc solum teneri ad restituendum, quando is, cui ipse pecuniam illam solvit, passus est ea de causa detrimentum aliquod. Si autem nullum detrimentum passus est, quia ipse etiam bona fide eam expendit, et solvit personis ignotis, quibus restituere non tenetur, quia nescit an ipsæ etiam detrimentum passæ sint, liber etiam ille primus erit ab onere restituendi.

Vide verb. CONTRACT. EMPTION., art. 2, a n. 1 ad n. 9.

(28. Monetam falsam fabricantes, veram tondentes, radentes, vel minuentes falsi crimen committunt, et fiunt rei læsæ majestatis, sub pœna ultimi supplicii, confiscationis honorum, et feudorum, infamiæ, et privationis omnium dignitatum; l. II *Cod. de fals. monet.*, ibi: « Cujus obnoxii læsæ majestatis crimen committunt, » et concordant l. I et III *Cod.*, et l. *Quicumque*, ff. *Ad leg. Corneliam*, de falsar., cum similibus, et tenent doctores communiter.

(29. Monetas aureas et argenteas tondentes, tam in Urbe, quam in toto Statu ecclesiastico, incurrunt pœnam ultimi supplicii: S. Pius V, constitut. 3, incip. *Cum nihil magis*. (30. Quam constitutionem approbat, confirmat, et innovat Urbanus VIII, et ad omnes, et singulas personas ecclesiasticas, etiam quomodolibet exemptas, cujusvis ordinis, societatis, instituti, nec non militiarum quarumcunque, etiam hospitalis S. Joannis Hierosolymitani, regulares, in omnibus, et singulis provinciis, regnis, civitatibus, terris, oppidis, castris et locis in Italia duntaxat existentibus, qui aureas, vel argenteas monetas tondere, fabricare, colorare, vel alias adulterare, seu etiam quomodolibet adulteratas scienter erogare, aut exponere præsumserint, extendit, et ampliat; ac vult, ut culpabiles in præmissis reperti, prævia degradatione, curiæ sæculari puniendi tradantur. Urban. VIII, constitut. 75, incipient. *In suprema*.

(31. Pecunias autem adulteratas scienter detinentes, seu de loco ad locum transportantes, aut materiam, instrumenta, sive opem ad præmissa præstantes, incurrunt pœnam trirremium per decennium. Urban. VIII, in d. constitutione incip. *In suprema*. (32. Cognitio hujusmodi causarum in provinciis Sedi Apostolicæ subjectis spectat ad S. R. E. cardinales ibidem legatos; in aliis vero provinciis Italiæ spectat ad locorum ordinarios, etiam quoad regulares private quoad omnes, etiam superiores ipsorum religiosorum, ipsi superioribus penitus exclusis. Urban. VIII, in d. constitut. incip. *In suprema*, § 6.

(33. Monetarii gaudent immunitate ecclesiastica; sed contra ecclesiasticos complices in hoc delicto procedendum est juxta formam dictæ Constitutionis a Sanctissimo editæ anno 1627. Sacra congregat. Immunitat. in *Oppiden*. 16 Januar. 1635, lib. II *Decretal. Paul.*, pag. 214.

(34. Attendenda tamen est novissima dispositio Benedicti XIII, in constitut. incip. *Ex quo*, edita 1725, sexto Idus Junii, ubi sic expresse habet: « Excludimus pariter, repellimus, atque privamus ejusdem immunitatis privilegio... conflantes, adulterantes, vel tondentes quascunque monetas aureas, vel argenteas, etiam principum exterorum, quotiescunque in loco, aut provincia, ubi crimen admittitur, liberum habeant usum, et commercium, vel ipsas monetas conflatas, adulteratas, aut detonsas scienter ita expen-

dere, et erogare præsumentes, ut fraudis conscii, atque participes censerint possint. »

(35. Cognitio causæ sacerdotis monetarii spectat ad eminentissimum legatum private quoad ordinarium, juxta dispositionem dictæ bullæ F. R. Urbani VIII. Sacra congregat. Immunitat. in *Bononien*. 6 Septembr. 1671, lib. I *Decret. Altov.*, pag. 729.

(36. Vigore ejusdem bullæ cognitio causæ fabricationis falsæ monetæ contra clericum spectat ad curiam episcopalem. Eadem sac. congregat. Immunitat. in *Eugubina* 16 Febr. 1631, lib. II *Decret. Paul.*, pag. 96.

(37. Verum aliquando contra ecclesiasticos fabricatores falsæ monetæ datur facultas gubernatori procedendi etiam per alium, modo sit clericus. Ead. sacra congregat. Immunitat. in *Beneventana* 26 April. 1677, lib. II *Decret. Altov.*, p. 1373.

(38. Conceditur, mandante Sanctissimo, facultas eminentissimo legato extrahendi, et retinendi prætenso monetarios, ac conficiendi processum, quem ad sac. congregat. transmittat. Ead. sacra congregat. Immunitat. in *Bononien*. 30 Aprilis 1672, lib. I *Decret. Alt.*, pag. 683.

(39. Monetarius, in cuius domo repertum fuit breve Sanctissimi, et sigillum, utrumque ex probabilibus indicis falsum, mandante Sanctissimo, extrahitur a quocunque loco immuni per D. nuntium. Ead. sacra congregat. Immunitat. in *Neapolitana* 29 Decemb. 1668, lib. I *Decret. Alt.*, pag. 303.

(40. Monetarius ad preces M. ducis ex gratia speciali Sanctissimi extrahitur ad formam bullæ, et retinetur in carceribus ecclesiasticis, usque ad novum ordinem, quamvis casus non sit de exceptis: Ead. sac. congregat. Immunitat. in *Pisana* 7 Aprilis 1668, lib. I *Decret. Alt.*, pag. 214; in *Florentina* 9 Februar. 1669, d. lib., pag. 314. Attendenda tamen nunc dicta bulla Benedicti XIII.

(41. Ad instantiam regionum datur facultas episcopis Status Mediolanen. inquirendi in locis immunibus, et extrahendi monetas adulteratas, et tonsas, ac etiam instrumenta ad hunc usum; quo vero ad monetarios, et tonsos conceditur em. archiepiscopo Mediol. facultas ad triennium illos extrahendi, et retinendi in carceribus eccles. vel ad totam custodiam in laicalibus nomine sac. congregat. conficiendi processum, ad effectum transmittendi, ac etiam communicandi aliis episcopis facultatem tantum extrahendi et custodiendi ipsos reos. Eadem sac. congregat. Immunitat. in *Mediolanen.* 6 Julii 1677, lib. II *Decret. Altov.*, pag. 1411.

(42. Datur facultas episcopo procedendi contra monetarios extractos ab Ecclesia, ad rigorosum examen, attentis enormitate et frequentia horum delictorum: Ead. sac. congregat. Immunitat. in *Lycien.* 26 Julii 1667, lib. I, *Decret. Alt.*, pag. 138.

(43. Conceditur facultas, annuente Sanctissimo, vicario generali consignandi instrumenta extracta ab Ecclesia, quibus monetarius utebatur ad eudendos nummos, et etiam nummos ipsos, si adsint, facta protestatione, ut dicta curia procedat in causa citra pœnam sanguinis: Ead. sac. congregat.

Immunitat. in *Mediol.* 16 Febr. 1679, lib. II, *Decret. Altov.* p. 1712.

(44. Annuente Sanctissimo, datur D. nuntio apostolico facultas restituendi, seu consignandi iudicibus laicis monetas falsas repertas apud fratrem N. mendicantem retentum in carceribus nuntiaturæ, postquam eisdem usus fuerit pro omni eo quod attinet ad suum tribunal cum solita præsertatione: Eadem sacra congregat. Immunitat. in *Neapolit.* 10 April. 1664, lib. I *Decret. Vall.*, pag. 115. Quo ad omnia supradicta attendenda est nunc dicta bulla Bened. XIII incip. *Ex quo*.

(45. Conceditur facultas in forma commissaria, annuente Sanctissimo, inquisitori, et episcopo Melevitano, ut pro extinctione monetæ ex ære fabricatæ contribuunt ecclesiastici tam sæculares quam regulares una cum laicis in summa scutorum 135 mille pro rata quorumcunque bonorum, rerum, et effectuum per eosdem commissarios declaranda, ita tamen, ut creditum etiam relig. Hierosolymitanæ ad dictam summam ascendens remaneat extinctum, et residuum ejusdem monetæ ex ære fabricatæ infra biennium, amota omni dilatione etiam exstinguatur: Ead. sac. congregat. Immunitat. in *Melevitana* 10 Novemb. 1649, lib. IV *Decret. Paul.*, pag. 64.

(46. Taxæ edicto regio impositæ ex causa monetæ novæ non comprehendunt ecclesiasticos, et injungitur D. nuntio, ut tueatur immunitatem ecclesiasticam: Eadem sacra congregat. Immunitat. in *Aprulina*. 1 Aprilis 1695, lib. I *Decret. Vall.*, pag. 140.

(47. Ad instantiam regis catholici sacr. congregat. Immunitat. ex placito Sanctissimi concedit approbationem donativi extraordinarii ecclesiasticorum in regno Sicilia, dummodo erogetur in causa monetæ novæ: In *una regni Siciliae, seu Panorm.* 16 Septemb. 1698, lib. II *Decret. Vall.*, pag. 176.

(48. Monetas aureas tondentes ultimi supplicii pœna plectuntur. Benedict. XIV, constitut. incip. *Ad curam*, § 2. (49. Pœnam hanc ad tondentes monetas argenteas ampliavit S. Pius V Pontifex in constitut. incip. *Cum nil magis*. Idem *ibid.*, § 2. (50. Urbanus autem VIII, in constitut. incip. *In suprema*, hujusmodi pœnali sanctioni obnoxios fecit ecclesiasticos quoscunque tam sæculares quam regulares infra Italiam, et insulas adjacentes. Idem *ibid.*, § 3.

ADDITIONES EX ALIENA MANU.

(51. De mutatione monetæ inter diem contracti debiti, ac solutionis, gravis præsertim in mutuo controversia est, cui nocere ea debeat, creditorine, an debitori? Plures sane hac de questione scripsere; sed qui eos legit, vix assequi potest quid sibi velint.

(52. Priusquam vero propius ad rem veniamus, nonnulla præmittenda sunt. Notandum primo est, mutari internam nummorum bonitatem, quoties, ipsa proba nummorum materia in nummis recentioribus minori invenitur pondere, seu quantitate, quam in vetustioribus, dum posteriores

eamdem puritatem bonitatemque habent, sed levioris ponderis; vel idem cum prioribus pondus habent, sed plus inferioris metalli singulis mistum est.

(53. Notandum secundo est externam nummorum bonitatem consistere in valore, qui imponitur publica auctoritate materiæ publicæ signatæ, ea mente, ut perpetuus stabilisque sit. (54. Quo fit, ut usum dominiæque pecuniæ non tam ex substantia, quam quantitate præbere intelligatur, imo non amplius corpus, et æstimatio illa publica deinceps spectanda sit, per quam pecuniæ corpora semel æstimata omnem in posterum aliam respuunt privatam æstimationem, omniaque æstimant.

(55. Notandum tertio, mutari aliquando externum valorem ipsius materiæ, scilicet auri, argentique, per usum atque commercia hominum aucto auri aut argenti pretio, et ita quidem ut pari proportionem non surgat æstimatio utriusque metalli, ex quo nummus constat, sed magis auri, quam argenti, aut vice versa. (56. Ex quo necessario augenda deinde quoque est publica æstimatio nummorum jam cisorum, et eudendorum, etsi materia eorum neque melior, neque major sit.

(57. Notandum ultimo, ita plerumque in rebus publicis, aut regius bene constitutis externum valorem nummis auctoritate publica solvere, atque etiam oportere imponi, ut cum intrinseca materiæ bonitate conveniat, eique respondeat.

MONIALES (87).

ARTICULUS I.

Moniales quoad ea quæ concernunt puellarum educationem, novitiatum et professionem.

SUMMARIIUM.

1. Puellæ educationis gratia recipi possunt in monasteriis monialium. — 2. Plures tamen requiruntur conditiones, ut puellæ inibi educandæ recipiantur: et prima conditio est, ut monasterium ad educationem puellas recipere consueverit. — 3. Monasterium dicitur solum puellas ad educationem recipere, quando alias in educationem tunc, licet forte modo nullam educandam habeat. — 4. Non possunt tamen recipi educandæ in monasteriis convertitarum. — 5. Neque in illis monasteriis, in quibus viget prohibitio admittendi puellas ad habitum. — 6. Secunda conditio est, quod puellæ habitent in loco separato a dormitorio monialium, et novitiarum, alias monasteria non habentia talem locum separatim pro dictis puellis non possunt eas in educationem recipere. — 7. Unde ad hoc iubetur monasterium visitari. — 8. Tertia conditio est, quod puellæ educandæ non recipiantur in monasteriis, nisi de expressa licentia sacre congregationis. — 9. Et hoc sub pœna violatæ clausuræ. — 10. Licentia recipiendi in edu-

(87) Primis Ecclesiæ sæculis fuere virgines, quas *ecclesiasticas* et *canonicas* vocabant, quod licet privatim in paternis ædibus degerent, in canone tamen, seu libris Ecclesiæ notatæ essent, ac peculiari quadam ratione ad episcopi providentiam spectarent. Sed quarto jam sæculo monasticæ virgines in sacra societate viventibus, de quibus hic auctor agit, in Ecclesia inveniuntur. Exstat de his Carthaginensis III concilii canon. 33, easque etiam S. Augustinus me-

(58. Hisce notatis, sentio bonitatem internam, et externam nummorum mutatam, ipsamque etiam mutationem valoris metalli, seu materiæ, quæ mutationibus superioribus præbere solet occasionem, cedere lucro, et damno debitoris, maxime mutuarii, obligati ad pecuniam reddendam. Confer. Neostad., *Cur. Holland.*, decis. 37, per tot., et Christin., *Belgicar. decision.*, volum. III, decis. 1, n. 1.

(59. Et ratio est quia, ut notatum est, pecunia, qua talis usum, dominiumque non tam ex substantia, quam quantitate præbet, quæ quantitas ita auctoritate publica definitur, ut illa sola, et nulla alia spectari debeat in expendendo et in commercio inter homines.

(60. Patet hinc errare eos, quiasserunt, mutatam intrinsecam materiæ bonitatem, tempus contractus: mutatus vero extrinseca bonitate, id est valore imposito, tempus solutionis attendendum esse in solutione faciendâ.

(61. Declara tamen, ita procedere quæ diximus, si nulla ex parte debitoris, vel creditoris mora intercesserit. Neostad., *dict. decis. cur. Holland.* 37; Coron., observat. 16, per tot.

(62. Tum declara procedere, nisi pactum sit de solvenda certa moneta in specie. Grot., *Manuduct. ad jurisprud. Holland.*, l. III, cap. 10, n. 18 et seq.; Wassenaar, *Pract. judicial.*, c. 11, n. 103.

cationem non conceditur monialibus in particulari, sed solum monasterio in communi. — 11. Ordinarius non potest huiusmodi licentiam concedere. — 12. Non obstante contraria consuetudine. — 13. Obtenta licentia sacre congregationis præsentanda est ei, cui directa fuerit, nec non in propria cancellariæ registris recondenda, alias invalida redderetur. — 14. In monasteriis regularibus subjectis, obtenta licentia sacre congregationis, recipi, et admitti possunt educandæ absque consensu episcopi, et sola licentia superioris regularis; si tamen licentiæ executio sit expresse commissa episcopo, est ei pro executione præstanda. — 15. Quarta conditio est, quod puellæ recipiantur de consensu superioris et monialium per secreta suffragia. — 16. Qui consensus monialium debet esse majoris partis, non obstante contrario abusu. — 17. Dum superior regularis recipit monialium suffragia pro admittenda educandâ, cum eo non assistit vicarius generalis, nec alius ab eo, seu ab episcopo deputatus. — 18. Quinta conditio est, quod puellæ non sint supra numerum monasterio præfixum. — 19. Non est tamen prohibitum, quod in eodem monasterio accipiantur educandæ plures sorores, quam duæ. — 20. Numerus educandarum ita præfigi debet, ut qualibet suum

morat in libro *De moribus Ecclesiæ*, c. 31. Justinam quoque *abbatissam fundatricem sancti loci hujus. cenobii scilicet alicujus*, quæ an. 569 dum annum ageret lxxxv decessit, exhibit lapis a Muratorio divulgatus pag. 429. De antiquis hisce sanctimonialibus, præter Cangium, nonnulla non ita obvia dabit Zaccaria in dissertatione *De veterum Christianarum inscriptionum in rebus theologicis usu*, cap. 8, n. 3.

lectum separatim habeat. — 21. Sexta conditio est, quod puella educanda recipiatur sola sine ancilla. — 22. Septima conditio est, quod puellæ educandæ utantur vestitu, qui virginali modestiæ, et pudicitie convenit. — 23. Octava conditio est, quod puella educanda septimum expleverit annum, nec sit major 25 annis. — 24. Puellæ, quæ compleverunt 25 annum, debent a clausura dimitti. — 25. Nisi prorogationem obtineant a sacra congregatione. — 26. Si autem, completis annis 25 sine obtenta prorogatione, non statim egrediatur, non afficitur excommunicatione, sicuti nec abbatissa, vel priorissa monialium illam retinentes. — 27. Nona conditio est, quod puellæ sic introductæ e monasterio non egrediatur, sed ad clausuram ad instar monialium teneantur, et semel egressæ ad illud, vel ad aliud monasterium redire non permittantur absque sacre congregationis licentia, cum egressus huiusmodi expressione, nisi habitum regularem suscipiendi animo essent reversuræ. — 28. Ipsæ tamen puellæ egrediendo absque superioris licentia non incurunt excommunicationem violatæ clausuræ. — 29. Decima conditio est, quod quolibet semestri pro dictis puellis alimenta in pecunia anticipata solvantur. — 30. Educandæ matrimonio contrahere volentes desponsari debent extra clausuram, in eam amplius non reditura sine licentia Sanctæ Sedis. — 31. Imo ordinarius, habita noitia, quod educandæ contraxerint sponsalia, debet eas a clausura dimittere. — 32. Si sponsam de licentia sacre congregationis in clausuram degentem sponsus visitet absque ejusdem sacre congreg. facultate, quæ raro conceditur, et multo magis si præfatus sponsus circa monasterium cantet, vel sonet, ipsa sponsa debet a clausura dimitti. — 33. Abbatissa, quæ sponsalium instrumentum cum educanda fieri permittit ad crates, deponitur ab officio, voce activa, et passiva privatur. — 34. Educandis nubere volentibus liber exitus permitti debet. — 35. Ordinarius non debet absque causa relevanti præcipere educandæ, ne contrahat matrimonium sine sua licentia. — 36. Matrimonium contractum a puella educanda ad crates monasterii coram testibus, et parochio ecclesiæ parochialis, intra cujus limites situm est monasterium, validum est, etiamsi parochus fuerit alio prætextu vocatus, nisi aliud obstat. — 37. Educandæ dimitti debent, si sine facultate speciali receptæ sint ante septimum annum completum, vel si compleverunt annum vigesimum quintum. — 38. Neque in hoc dispensare possunt ordinarii. — 39. Item dimitti debent puellæ, quæ non solvant alimenta. — 40. Item dimitti debent, si detegantur enervimenta. — 41. Item dimitti debent, si detegantur gravida, et multo magis si pariant. — 42. Puellæ, quæ compleverunt annum 25, nequeunt recipi educandæ in monasteriis monialium. — 43. Nisi raro ad annum propter causas urgentes, et de licentia sacre congregationis. — 44. Modo ultra alimenta donet aliqua monasterio. — 45. Nisi quando recipiuntur ad probandum Institutum. — 46. Mulieres nuptæ nequeunt recipi in monasteriis monialium de licentia ordinarii. — 47. Illæ autem, quæ sunt in discordia cum maritis, et eorum savitiam timent, si extra culpam sint, debent, si sint in monasteriis, tolerari; in posterum vero huiusmodi mulieres non possunt recipi etiam cum licentia episcopi. — 48. Mulier, quæ in suspitionem venit marito, et timet ob id, ne ab eo ipsi vis aliqua inferatur, permitti debet, ut possit ingredi monasterium monialium, dummodo constitutiones monasterii non repugnent, et accedat consensus superiorum, abbatissæ, et monialium, etc. — 49. Viduæ, quæ honestatis causa se in monasteria monialium contulerunt, dummodo sint bonæ existimationis et famæ, tolerari debent, quatenus legibus monialium pareant; de cætero tamen non sint recipiendæ, nisi moniales fieri vellent. — 50. Famulæ, seu ancillæ sæculares de licentia superiorum possunt introduci in monasterium monialium causa inserviendi

domesticis serviitiis, et infirmis monialibus, si deficiant conversæ. — 51. Extra tamen casum dietæ, et similis necessitatis non possunt introduci cum sola licentia ordinarii; sicuti nec possunt introduci pro servitiis alicujus monialis particularis, aut alicujus puellæ educandæ cum sola licentia ordinarii; Imo etiam Sedes Apostolica regulariter hanc licentiam denegat. — 52. Puella, vel vidua, quæ temere ingreditur ad suscipiendum habitum, et abbatissa recipiens, incidunt in censura: hæcque debet graviter puniri, illa expelli. — 53. Cogere puellas ad ingressum monasterii causa solius educationis, si coactio est illata puellis a non habentibus in illas potestatem dominativam, est peccatum mortale: Si coactio sit illata a parentibus, vel tutoribus, et puellæ sint impuberes, nullum est peccatum; Si autem sint puberes, talis coactio censetur peccaminosa. — 54. Cogentes coactione peccaminosa puellas puberes ad ingrediendum monasterium, probabiliter incurunt excommunicationem latam a Tridentino, etiamsi non intendunt illas ingredi ad habitum religionis sumendum, aut profitendum, sed solum educationis gratia. — 55. Id tamen limitant varii, quando talis coactio est in ordine ad indendum habitum, et ad profitendum; secus vero si sit solum in ordine ad educationem. — 56. Ordinationes, et declarationes ordinario directæ pro monasteriis, servari debent etiam in monasteriis subjectis regularibus. — 57. Secus si ordinationes tam pro monachandis, quam pro educandis factæ fuerint ab ipso ordinario. — 58. Nisi ea, quæ respiciunt clausuram, et ad illam accessum, vel ingressum. — 59. Puellæ manentes in monasteriis exemptis non subjacent episcopo, nisi in casibus in quibus ipsi subduntur moniales exemptæ. — 60. Si aliqua educanda agrotet, cum periculo vite, et testari velit, debet concedi licentia notario cum testibus ingrediendi clausuram. — 61. Educanda si moreretur in monasterio exempto nulla electa sepultura, ubi esset sepelienda? ad n. 62. — 63. Quod dicitur de educandis, idipsum dicendum est, servata proportionem, de tumulatione mulierum sæcularium in monasterio monialium legitima facultate commemorantium, et inibi decedentium. — 64. Puella, ut legitime recipiatur ad habitum religionis, requiritur consensus superioris, et monialium per secreta suffragia. — 65. Qui consensus monialium debet esse majoris partis. — 66. Puella ad habitum Religionis recipienda, est ab episcopo, vel ejus deputato exploranda, an seducta sit, an sciat quid agat, et huiusmodi. — 67. Et hoc etiam in monasteriis regularibus subjectis, in quibus nec potest ad habitum admitti sine prævia licentia episcopi in scriptis. — 68. Unde potest episcopus sub censuris præcipere monialibus etiam exemptis, et earum superioribus, ne recipiant puellas ad habitum, nec ad professionem, nisi prius sit ipse certioratus. — 69. Hanc voluntatis puellæ explorationem non debet episcopus differre ultra 15 dies, alias superiores exempti, 15 diebus elapsis, possunt, eo inconsculto, ad receptionem et admissionem procedere. — 70. Defectus explorationis voluntatis non irritat receptionem et admissionem. — 71. Puella ad habitum recipienda, debet prius per decem dies continuos spiritualibus exercitiis operam dare. — 72. Puellæ non possunt admitti ad habitum religionis, nisi habeant 15 annos completos. — 73. Antequam puella habitu religioso induatur, debet esse sacramento confirmationis munita. — 74. Debet ei imponi nomen sanctæ, non gentilium femine. — 75. Debet ei imponi, ut vocetur titulo sororis, et non dominæ. — 76. Novitiæ omnes debent degere sub cura, et regimine magistræ in habitatione particulari. — 77. Episcopus præcipere potest monialibus etiam exemptis, etiam regularibus subjectis, ut habeant locum separatim, et commodum pro novitiis, et puellis educandis, et potest prohibere, ne illas extra dictum locum teneant sub